

31. navadna nedelja

Jezus in Zahej

Lk 19,1-10

Prišel je v Jeriho in šel skozi mesto. Tam je bil mož, Zahej po imenu. Bil je višji cestinar in bogat človek. Poskušal je videti, kdo je Jezus, pa ni mogel zaradi množice, ker je bil majhne postave. Stekel je naprej in splezal na divjo smokvo, da bi ga videl, kajti moral bi iti tam mimo. Ko je Jezus prišel na tisti kraj, je pogledal gor in mu rekel: »Zahej, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši.« In takoj je splezal dol in ga z veseljem sprejel. Ko so to videli, so vsi godrnjali in govorili: »Ustavil se je pri grešnem človeku!« Zahej pa je vstal in rekel Gospodu: »Gospod, glej, polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga v čem prevaral, mu povrnem četverno.« Jezus pa mu je rekel: »Danes je v to hišo prišlo odrešenje, ker je tudi on Abrahamov sin. Sin človekov je namreč prišel iskat in rešiti, kar je izgubljeno.«

Zahej – vsi sveti

Z Zahejem, cestinarjem majhne postave, se verjetno vsak izmed nas lahko poistoveti. V življenju ga ženeta dve stvari: dobra služba in želja po nečem, česar ne zna izraziti. To drugo v današnjem evangeliju stopi v ospredje. V luči praznikov vseh svetih je jasno po čem hrepeni. Svetost je tisto nezavedno hrepenenje.

Prepričan sem, da je v vsakega izmed nas položeno hrepenenje po svetosti. Vprašanje pa je, koliko to hrepenenje gojimo. Družba ga uničuje s praznimi reklamami, praznimi filmi, materializmom in liberalno držo. **Praznik vseh svetih je tako najprej obnovitev naših najglobljih hrepenenj.** Danes mora vsak spet reči – želim postati svet, želim uresničevati tisto, kar je Bog vame položil. Prav je, da se vprašamo, kako bomo to hrepenenje v sebi ohranjali. Gotovo je za to potrebno, da se ustavljamo ob svetniških zgledih, herojskih likih bodisi v knjigah bodisi v filmih. Pred našimi očmi se mora ves čas odvijati lepota svetosti. Samo tako si jo bomo lahko želeli, za njo stremeli in jo v življenju uresničevali.

Ko je v nas živo in jasno hrepenenje po svetosti, pa sledi verjetno naslednji korak. Nekaj je potrebno storiti. Včerajšnji evangelij o Zaheju govori prav o tem. Zahej je imel neke čudovite predstave o Jezusu. Naslednji korak je bila želja, da bi ga videl. Sledil je napor, da spleza na smokvo, potem pa samo srečanje s Svetim! Ko se mu je Jezus približal, je sledilo povabilo: v tvoji hiši hočem obedovati. Temu bi danes lahko rekli, prišlo je povabilo – želim biti s teboj pri obedu. To povabilo tudi nam Jezus ponavlja. Srečevati se želi z nami v zakramentih: Evharistiji in Spravi. Iz tega srečanja pa nujno sledi občutek: Gospod, če sem koga prevaral, želim vse poravnati. Obed je le začetek, potem pa se začne trdo dela boja proti grehu.

Praznik vseh svetih nas vabi preko hrepenenja v srečanje z Jezusom v vsakdanji boj s skušnjavami. Vsak dan se v nas mora biti boj med svetostjo in grešnostjo. Ob skušnjavah glavnih grehov lahko vedno znova iščemo izziv svetost. Poglejmo:

V napuhu, ki nas vleče v pomembnost moramo iskati strup osamitve. Svetost nas vabi v *služenje*, ki je čudovita protiutež temu grehu. Služiti je pogosto težko, biti majhen in pozoren je napor, a osrečuje.

V lakomnosti ostajamo nepotešeni. Nihče še ni našel toliko dobrin, da bi ne ostal prazen. Osrečuje le *darovanje, razdajanje, umiranje za druge*, kar je hkrati izpolnitev naše želje po izpolnjeni človeški praznini. V tisti prazen prostor, ki nastane ob podarjanju vstopa Bog sam, ki edini izpolni.

V nečistosti, padamo v razvrednotenje sebe in vsega lepega. Boj za *čisti pogled, dotik in za srečanje v resnici in ljubezni* odpira nova obzorja presegajočega. Svetost vedno obljublja več.

V nevoščljivosti ne moremo najti miru. Vedno nam manjka nekaj, kar ima drugi. Svetost pa nas osrečuje z *otroškim veseljem nad drobnimi stvarmi in zadovoljstvom*, da je ob meni lahko srečen tudi drugi.

V požrešnosti padamo v neumno predstavo, da je z materialnimi dobrinami mogoče zamašiti luknjo naše praznine. Svetost nas vabi, da *ne pogasimo hrepenenja po ljubezni*. V njem bo vse materialno le sredstvo za tisto, po čemer v globini hrepenimo.

V jezi iščemo tolažbo naši razžaljenosti. A resnično tolažbo prinašata le *odpuščanje in molitev* za tistega, ki nas je razžalil.

V lenobi pa se hudič sam ponuja za odrešenika. Zdi se, da nam ni potrebno nič, da bo vse uredil on. Brez muje se še čevelj ne obuje, tudi veselja, ki ga prinaša svetost ne bo brez garanja. *Ostajata nam križ in Križani*. Oboje moramo objeti, da bi mogli resnično praznovati dan, ki ga obhajamo danes – praznik vseh svetih.

Tudi danes je praznik Vseh svetih še kako pomenljiv. Vabi nas, da izziv svetosti, ki nam ga je Bog položil v naše globine, ohranjamo in gojimo. Potem pa smo vsak dan znova povabljeni, da premagujemo skušnjave in dosegamo svetost. Bog daj, da bi bil to ob koncu našega življenja, v celoti tudi naš dan.